

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Варна, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

при участието на секретаря Г.А.на Г. Славова
като разгледа докладваното от мл.с. Виляна Н. Михалева Въззивно гражданско дело № 20233100502342 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от Н. Н. Р., чрез адв. П. и адв. А., срещу Решение №3445/26.10.2023 г., постановено по гр. д. №6309/2023 г. по описа на РС – Варна, с което е оставена без уважение молбата на жалбоподателя за издаване на заповед за защита и определяне на мерки за защита по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН срещу Л. И. К. за извършено домашно насилие на 25.04.2023 г. около 16:00 ч. в детска ясла „Радост“ - психическо и емоционално насилие, изразяващо се в причинен стрес крещейки на молителя „ти си никой“, „разкарай се от тук“, „няма да видиш детето повече“, „ти нямаш никакви права“, „не се притеснявай мойто момче ще видиш какво те очаква“, „сега ще ти пусна един документ в съда и няма да видиш детето, ясно ли ти е“, „майка ти е вещица“, „ти си смръдлю“, „ти си болен“, отправяне на обидни и нецензурни думи, наричайки Н. Р., че е болен, че е никакъв и че няма никакви права да вземе сина си, отправяйки нападки и обиди по адрес и на майка му, че е вещица, извършени викове и крясъци през цялото време докато е била вътре в яслата, викове, че отвличат внука й, блъскане по вратата на занималнята, за да излезе Директорката, емоционално насилие, изразяващо се в емоционален срыв, че Н. Р. е никой, че е болен, както и принудителното ограничаване на личните му права да вижда детето си.

Във въззивната жалба са изложени съображения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Жалбоподателят поддържа, че събраните доказателства не били обсъдени в цялост и във

взаимна връзка. Първоинстанционният съд бил обсъдил част от електронния документ – диск. Поддържа, че всички реплики между страните били изведени избирателно от видеозаписа. Твърди, че преди началото на записа ответницата отправяла заплахи към него и за да се защити, той започнал да записва, а тя знаела, че я записват. Посочва, че ответницата се опитвала да го възпрепятства да види детето и да го вземе. Отрича по време на записа да я е нарекъл „болна“. Сочи, че свидетелските показания на директора на яслата противоречат на видеозаписа. Твърди, че не е бил уведомен за изискванията на детската ясла за необходимостта от декларация. По изложените съображения отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част и постановяване на друго, с което да бъдат наложени мерки за защита. Претендира разноски.

В срока по чл. 17, ал. 4 ЗЗДН е постъпило възражение от въззиваемия Л. И. К., чрез адв. П. с което жалбата се оспорва като неоснователна. Навежда доводи, с които обосновава правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Отправя искане за потвърждаването му. Претендира разноски.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Производството пред РС – Варна е образувано въз основа на молба, подадена от Н. Н. Р., ЕГН *****, чрез адв. П., с която се иска налагане на мерки за защита от домашно насилие срещу Л. И. К., ЕГН *****.

В молбата молителят Н. Н. Р. излага, че Л. И. К. била майка на съпругата му М.М., с която има дете и се развежда. Поддържа, че от фактическата раздяла насетне съпругата му и семейството му създава пречки да вижда детето и да го взема със себе си, за да прекарва време с него, включително иницирайки производства за защита по реда на ЗЗДН, основани на неверни обстоятелства. На 25.04.2023 г. около 9 ч. позвънил на директора на детска ясла „Радост“, посещавана от сина му, за да попита дали същия ден детето е там, защото разбрал по-рано, че М.М. е хоспитализирана на 13.03.2023 г. и детето не ходи на ясла. По време на разговора директорът потвърдил, че през този ден детето е на ясла, затова молителят му казал, че ще отиде да го види и да го вземе. Пътувайки от гр. София за гр. Шумен, звъннал на баща си да го чака пред яслата и да вземе детското столче със себе си. Позвънил и на М.М., но тя не отговорила на обаждането му. Изпратил уведомление до ОД на МВР – Шумен, с което ги предупредил за намеренията си да вземе детето със себе си. Към 15:30 чл. пристигнал в детската ясла, но директорът го помолил да изчака децата да се нахранят в 16 ч. и след това да го вземе. Докато чакал навън, К. пристигнала и, бягайки, тръгнала към входа на яслата, а когато влязла вътре започнала да вика, че отвлечат внука ѝ и блъскала по врата на занималнята, за да излезе директорът. Когато директорът излязъл, К. го излъгала, че молителят я е блъскал и удрял. Като видял ненормалното състояние на К., молителят се уплашил за живота и здравето си и незабавно се обадил на тел. 112. Докато чака съдействие от органите на МВР, около 16 ч. спрямо молителя бил осъществен акт на психическо и емоционално насилие, изразяващ се в причинен стрес. К. му крещяла „ти си никой“, „разкарай се от тук“, „няма да видиш детето повече“, „ти нямаш никакви права“, „не се притеснявай, моето момче, ще видиш както те очаква“, „сега ще ти пусна един документ в съда и няма да видиш детето, ясно ли ти е“, „майка ти е вещица“, „ти си смръдльо“, „ти си болен“, отправяла обидни и нецензурни думи, викала и крещяла през цялото време, докато била вътре в яслата, изпаднала в истерия и психологически срыв, викала, че отвлечат внука

й, блъскала по врата на занималнята, за да излезе директорката. Молителят я предупредил, че ще я снима. Емоционалното насилие се изразявало в емоционален срыв и принудително ограничаване на личните му права да вижда детето си, както и с цел оказване на психически и физически натиск К. потърсила съдействие от непознат за молителя мъж, видимо доста здрав физически, чието присъствие предизвикало силно притеснение, страх и безпокойство на молителя за сигурността му, здравето и живота му, вследствие на което бил неспокоен, тревожен, нетрудоспособен и не можел да изпълнява служебните си задължения и бизнес ангажименти, не можел да спи нормално, будел се нощно време от преживян стрес и се страхувал както за своите здраве и живот, така и за тези на детето си, поради постоянните опити на К. да им навреди.

В предоставения срок е постъпило становище от ответника Л. И. К., с което оспорва молбата като неоснователна. Излага, че на 25.04.2023 г. към 15:30 ч. получила обаждане от директора на яслата, който ѝ съобщил, че бащата е в яслата и е заявил, че ще вземе детето без да предупреди майката. Към 15:45 ч. била пред яслата. Паркирана пред входа на яслата била колата на Р., а в нея бил баща му. Уплашена, тя изтичала към вътрешния вход. На стъпалата Р. я настигнал и започнал да я бута. Затиснал я към парапета и започнал да ѝ крещи с висок тон и я избутал силно. Когато излязъл директора започнала кавги и му била направена забележка да не се държи агресивно в детското заведение. Р. се обадил на тел. 112, но докато чакала полиция започнал отново да я напада, да я обижда и заплашва. Във връзка със случилото се подала молба за постановяване на мерки за защита, която била уважена, като била издадена заповед за защита.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон и съобразявайки становището на страните, в предметните предели на жалбата, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Приобщена е по делото декларация от молителя за извършено спрямо него насилие, в която се съдържат твърдения, идентични на описаните в молбата.

Не е спорно между страните по делото, а се установява от представените удостоверение за сключен граждански брак, издаден въз основа на акт за сключен граждански брак №0001/03.08.2019 г., съставен в с. Вълкан, общ. Главиница, обл. Силистра, и удостоверение за раждане **** г., издадено от Община Шумен, че молителят към 25.04.2023 г. е бил зет на ответницата.

От изисканата справка за съдимост за Л. И. К. се установява, че към 03.07.2023 г. лицето не е осъждано.

Видно от Протокол №2857/29.05.2023 г. по гр. д. №8713/2022 г. по описа на РС – Варна с протоколно определение от 26.05.2023 г. са постановени привременни мерки до приключване на делото с влязло в сила решение, като е определен РЛО между детето и Н. Н. Р..

С Решение №463/13.06.2023 г., постановено по гр. д. №957/2023 г. по описа на РС – Шумен, Н. Н. Р. е задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие над Л. Ив. К.. Забранено му е да приближава местоработата ѝ и местата ѝ за социални контакти и отдих за срок от три месеца, без забраната да засяга постановления по гр. д. №8713/2022 г. по описа на РС –

Варна, режим на лични отношения. Молбата за постановяване на мерки за защита по ЗЗДН срещу Н. Н. Р. за извършено от него домашно насилие над М.М. Р. на 25.04.2023 г. в детска ясла №4 „Радост“, гр. Шумен е отхвърлена като неоснователна. Наложена му е глоба на осн. чл. 5, ал. 4 ЗЗДН.

Пред въззивната инстанция е представена служебна бележка, издадена от директора на детска ясла №4 „Радост“, гр. Шумен на 18.05.2023 г., от която е видно, че посещенията на детето за периода от 01.01.2023 г. до 18.05.2023 г. са както следва: 16 дни през м. януари, 10 дни през м. февруари, 18 дни през м. март, 1 ден през м. април и 7 дни до 18.05.2023 г., като лицата които го водят и вземат са майката, бабата и дядото по майчина линия.

Към доказателствената съвкупност са приобщени и други писмени доказателства, които са неотнормими към предмета на доказване.

По делото са събрани гласни доказателства посредством разпита на водени от молителя свидетели.

От показанията на баща му Н. Р. Н. се установява, че на 25.04.2023 г. отишъл с още едно лице до детската ясла, за да занесе седалка за детето за колата. Директорът им казал, че децата са будни, но ще закусват, затова изчакаА. в колата. Докато чакаА., се появила К. и влязла в яслата. След нея влязъл Р., а свидетелят бил на стълбището пред яслата. К. се тръшкала по земята и заплашвала, без никой да я докосва. Махала, викала, че Р. изобщо няма да може да види сина си, щяла да изкарва съдебни решения, щял да види той какво ще става. Наричала го боклук, казвала му, че е никой и ще го ликвидира. Докато тя викала, той само я снимал, но нищо не й направил и нищо не й казал. След като Р. се обадил на тел. 112, излезли навън, докато дойде полиция. По някое време в яслата влязъл някакъв едър мъж. След тази ситуация Р. бил много уплашен.

Съдът кредитира показанията на свид. Н. като достоверни само относно присъствието на свидетеля и Р. в детската ясла на 25.04.2023 г., за да вземат детето, относно появата на К., която също дошла да го вземе, както и за възникването на спор между страните, наложил идване на полиция. Не кредитира показанията му относно тръшкането на К. по земята, както и че Р. бил много уплашен, тъй като са изолирани от останалата доказателствена съвкупност и са заинтересовани. Не кредитира показанията му, според които Р. нищо не й е казал, а само я е снимал, доколкото се опровергават от заснетото от Р..

От показанията на С. И. А., директор на детска ясла №4 „Радост“, гр. Шумен, се установява, че на датата Н. Р. се обадил, както винаги, че ще дойде, за да види детето. Към 15:30 ч. пристигнал в яслата и поискал да го види и свидетелят, знаейки, че той е баща на детето и понеже и друг път идвал в яслата, за да види детето за кратко време с позволение на майката, извел детето. Бащата казал, че иска да вземе детето, което до тогава не се било случвало. Свидателят се обадил на бабата, която водела и вземала детето от ясла през последните дни, защото знаел, че между родителите има бракоразводно дело и не искал да позволи да вземе детето без знание на майката, която тогава имала здравословни проблеми и била в гр. Пловдив. Бащата в никакъв случай не искал да контактува с майката и не искал да я уведоми, че ще вземе детето от яслата, затова свидетелят се обадил на бабата, за да я информира, че бащата иска да го вземе от яслата. Когато свидетелят излязъл пред тях, двамата вече били в приемната на яслата и спорели на висок

тон, но не се чувало какво точно. След като бащата казал, че е извикал полицията, свидетелят ги оставил и излязъл на централния вход, за да посрещне полицаите. Посрещнал полицаите, завел ги в приемната и влязъл вътре при децата. Свидетелят излязъл един път, за да направи забележка на двамата да не говорят на висок тон, и пак влязъл при децата. По указания на полицаите, свидетелят предала детето на бабата. Случката била между 15:30 ч. и 16 ч. При записване на детето в яслата, майка му подала декларация, според която то ще се взима от яслата от нея и родителите ѝ, като казала на директора, че с бащата се развеждат и той не вижда детето в момента. Бащата би могъл да подаде такава декларация, но не го направил.

Съдът кредитира показанията на свид. А. като достоверни, доколкото са подробни, конкретни, вътрешнонепротиворечиви и кореспондират на констатираното по време на огледа на видеозаписа.

По делото са събрани гласни доказателства посредством разпита на водени от ответника свидетели.

От показанията на М.М. Р., съпруга на молителя към момента на разпита и дъщеря на ответника, се установява, че на 25.04.2023 г. била в болница. Докато била там, за детето се грижели родителите ѝ и сестра ѝ и то посещавало яслата. На същата дата Н. Р. не се е свързал с нея. Към 15:30 чл. – 16:00 ч. майка ѝ се обадила, за да ѝ каже, че получила обаждане от директора на яслата, че Н. Р. е в яслата и настоява да вземе детето. След това самата тя получила обаждане от директора, който ѝ съобщил, че имало проблем. През м. януари Н. Р. започнал да се обажда в детската ясла и по два пъти в месеца да посещава детето, без противопоставяне от нейна страна.

Съдът кредитира показанията на свид. М. Р. като достоверни, доколкото са вътрешнонепротиворечиви и се подкрепят от показанията на свид. А..

В хода на въззивното производство са изгледани и приобщени по делото по реда на чл. 204 ГПК видеозаписи от телефона на молителя, от които се установява, че К. чака в помещение на детското заведение – приемна на групата, когато се чува Н. Р., който ѝ заявява, че няма никакво право да го ограничава, и посяга да звъни на звънец на врата. Жената вика на лице на име С. да повика полиция. Мъжът я пита дА. може да се отдръпне, а тя му казва да изчезва от тука. От вратата излиза директора на яслата и пита дА. е повикана полиция. Малко по-късно мъжът заявява, че К. се държи като децата, а той идва да си вземе детето. К. му казва, че не може да го вземе, в момента има висящ процес. Р. ѝ отговаря, че никой не се е произнасял и както тя има пълни права, така и той има. К. му крещи: „Не, нямаш! Нямаш! Нямаш права!“. Междувременно Л. К. /през гримаси и язвителен тон/: „Дааа, да! Всички ти вярваме, безпрекословно. В съдаа аз имам документ, г-жо директор за висящ процес. Няма права никакви.“. По-късно Л. К. издава неразбираеми звуци, придружени със заядливи гримаси, затова Р. я пита: „Какво ще видиш бе, вещица такава“, на която К. отговаря: „Майка ти е вещица“. Той ѝ отговаря, че тя е вещица, на което тя отново репликира, че майка му е вещица. Неколкократно повтаря това, след което заявява, че е болен. Р. я провокира, като ѝ казва, че устата ѝ смърди в момента, на което тя му отговаря с думите: „Ти си смръдльо, ти си смръдльо. Да отидеш да те освидетелстват, защото си бо-лен, болен си“. К. се обажда по телефона си, без да говори, като междувременно Р. продължава да я провокира, като я обижда я и я нарича смръдла, миризливка. Появява се лице от мъжки пол на видима възраст около 60 години, облечен в тъмни дрехи, с ръце в джобовете, който

влиза в помещението, в което се провежда описаният разговор и започва да води разговор с К., в който Р. се намесва и пита новодошлият мъж кой е, на което последният отговоря, че е там заради нея, не заради него и му казва да се успокои. Пита го няма ли съдебно решение и изказва мнение, че бащата е длъжен веднъж да го види и че на тези години трябва да има съдебно решение. По-късно, след повторното излизане на директора в помещението Р. казва, че ще си вземе сина, но К. му отговаря, че няма да си го вземе. Той й повтаря, че ще си го вземе, тя е никоя. После К. му заявява, че стресирвал г-жа директорка, госпожите и детето се стресирвало. Сочи, че когато имало решение с определени неща, кога да го взема, тогава.

Въз основа на приетата за установена фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Молбата е подадена от легитимирано лице по чл. 8, т. 1 ЗЗДН и срещу правен субект от кръга на посочените в чл. 3 ЗЗДН, с излагане на факти, осъществили се в срока по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН, поради което производството е допустимо.

Съгласно легалната дефиниция, залегнала в чл. 2 ЗЗДН, домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство.

В конкретния случай, страните не спорят, а и се установява от представените удостоверения за сключване на граждански брак и за раждане, че към момента на твърдения акт на домашно насилие са били в родство по сватовство от първа степен.

В производството по реда на ЗЗДН се преценява основателността на молбата за налагане на мерки за защита според конкретния твърдян акт на домашно насилие, индивидуализиран по време, място и начин на извършване. Предмет на доказване не е поведението на въззиваемата абстрактно и изобщо.

В случая, от съвкупния анализ на събраните доказателства се установява, че на 25.04.2023 г. въззиваемата е изрекла пред въззивника следното: „Ти не можеш да го вземеш, в момента има висящ процес.“, „Не, нямаш! Нямаш! Нямаш права!“, „Няма да си го вземеш.“ и „Когато ще имаш решение с определени неща кога да го взимаш, тогава.“.

На първо място, от огледаните в хода на въззивното производство видеозаписи се установява, че въззиваемата му е казала, че е никакъв и че няма никакви права да вземе сина си. Видно от видеозаписа тя е застанала пред вратата, отделяща помещенията на децата и чакалнята, за да създаде бариера срещу въззивника и да вземе детето преди него. Междувременно въззивникът многократно повтаря, че има право да вземе детето и тя не може да го ограничава, което показва, че в душевния му мир е настъпило безпокойство и чувство на безсилие.

От приобщеното по делото протоколно определение от 26.05.2023 г. се установява, че едва на тази дата са постановени привременни мерки в производството по чл. 49 СК относно личните отношения на въззивника в настоящото производство и детето му. Въпреки това, видно от видеозаписите, по време на спора между тях, въззиваемата се обръща към директора на яслата, като й казва: „В съдаа аз имам документ, г-жо директор за висящ

процес. Няма права никакви“, като така уронва престижа му и принизява ролята му на баща и пред обществото.

При липса на съдебно решение относно отглеждането и възпитанието на детето, както и на постановени привременни мерки, към 25.04.2023 г. въззивникът е разполагал с право да вземе детето си от ясла и да се грижи за него, в качеството му на родител. Всеки родител има както задължение, така и право да се грижи за физическото, умственото, нравственото и социалното развитие на своето дете, за неговото образование и за неговите лични и имуществени интереси, арг. от чл. 125, ал. 1 СК, вр. чл. 46, ал. 2 КРБ, вр. чл. 47, ал. 1 КРБ.

Като е казала на молителя, че е никакъв и че няма никакви права да вземе сина си, въззиваемата е упражнила психическо и емоционално насилие над него, унижавайки го и подривайки достойнството му като родител и човек. С язвителния си и дразнещ тон и обидното си поведение спрямо бащата на внука ѝ, както и с демонстрирането на отношението си към него пред социума, тя неоснователно е ограничила личното му право да отглежда детето, като го вземе от яслата и прекара време с него.

Съставената от детската ясла декларация, в която родителите при записване на детето си в заведението посочват лицата, които могат да го водят и да го вземат от там, е без правна стойност. С нея се цели да се внесе яснота относно кръга от лица, които се грижат за детето, освен родителите. Последните не могат да бъдат ограничавани, освен по реда на закона, да се грижат за децата си, включително като ги водят и взимат от ясла или градина. В случая, от свидетелските показания на директора на яслата и на майката на детето се установява, че директорът знае, че лицето, дошло да вземе детето на 25.04.2023 г., е негов баща. Дори и до този момент той да е искал само да се вижда с детето в рамките на яслата, без да го взема, това не означава, че в следващ момент той не може да прибере детето със себе си, за да се грижи за него.

Видно от приобщената по делото служебна бележка, издадена от яслата, детето на молителя е посещавало същата само един ден от м. април 2023 г., т. е. процесния – 25.04.2023 г. В рамките на почти месец бащата е бил ограничен да се грижи за детето си.

Изложеното в декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН относно изреченото от въззиваемата, че въззивникът е никакъв и че няма никакви права да вземе сина си, описва акт на домашно насилие, обуславящ необходимостта от налагане на мерки за защита.

По отношение изреченото от въззиваемата към въззивника, че майка му е вещица, че той е смръдльо и че е болен, съдебният състав намира, че тези думи са реакция и отговор на казаното преди това от въззивника към нея. По време на конфликта той пръв я нарича вещица и ѝ казва, че устата ѝ смърди в момента. След като той заявява, че не знае тази жена изобщо как е начална учителка, тя му отвърща, че ще я освидетелстват, но след нея и него, защото е болен. Тези думи поначало не са с интензитет, достатъчен да се реА.зира психически и емоционален тормоз над въззивника, който е в достатъчно зряла възраст, за да не се засяга лесно и да получава емоционален срив винаги когато някой даде кВА.фикация на майка му или на самия него, с която той не е съгласен. А и в случая, той е този, който пръв ги изрича, а въззиваемата само му репликира. Вследствие на изложеното, посочените думи не могат да

бъдат квалифицирани като актове на домашно насилие по смисъла на ЗЗДН и да оправдаят налагане на мерки за защита, ограничаващи правната сфера на въззиваемата.

На следващо място, в декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗД се поддържа, че били извършени викове и крясъци през цялото време докато въззиваемата е била вътре в яслата, викове, че отвличат внука ѝ, блъскане по вратата на занималнята, за да излезе директора. Не са ангажирани доказателства в подкрепа на тези твърдения. Събрани са обаче доказателства за обратното – от видеозаписа се установява, че на няколко пъти въззиваемата повишава тон по време на спора с въззивника, което не е необичайно в такива ситуации, и веднъж вика директора по име, за да се обади на полиция, с което не е упражнила психическо или емоционално насилие над въззивника. Свидетелите Н. и А. споделят, че страните по делото са се карали и са повишавали тон. Описаните действия обаче не съставят актове на домашно насилие.

С оглед горното, съдебният състав намира, че въззиваемата е упражнила домашно насилие спрямо въззивника, като му е казала, че е никакъв и че няма никакви права да вземе сина си.

Така упражненото насилие е с нисък интензитет, поради което подходящата мярка за защита на молителя се явява единствено мярката по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН – „задължаване на извършителя да се въздържа от извършване на домашно насилие“, която е достатъчна за неговата защита. Налагането на мерки по чл. 5, ал. 1, т. 3 ЗЗДН (ред. ДВ, бр. 102 от 22.12.2009 г.) и чл. 5, ал. 1, т. 5 ЗЗДН (ред. ДВ, бр. 27 от 29.03.2005 г.) е прекомерно с оглед извършеното и необосновано би ограничило правната сфера на въззиваемата вместо да постигне целения преустановителен ефект. Няма данни за заплаха за физическата неприкосновеност на въззивника, поради което е неоправдано налагане на мярка по чл. 5, ал. 1, т. 3 ЗЗДН (ред. ДВ, бр. 102 от 22.12.2009 г.) – „забрана на извършителя да приближава пострадалото лице жилището, местоработата и местата за социални контакти и отдиш на пострадалото лице при условия и срок, определени от съда“, както и данни за проблем на въззиваемата с агресията, поради което и мярката по чл. 5, ал. 1, т. 5 ЗЗДН (ред. ДВ, бр. 27 от 29.03.2005 г.) – „задължаване на извършителя на насилието да посещава специализирани програми“, е необосновано.

Съдебният състав намира за необходимо да укаже на въззивника, че същият следва да се въздържа от провокиране и участие в спорове с въззиваемата.

По изложените съображения молбата за налагане на мерки за защита е основателна и като такава следва да бъде уважена, като се постанови мярка за защита „задължаване на извършителя да се въздържа от извършване на домашно насилие“, а първоинстанционното решение следва да бъде отменено.

На осн. чл. 5, ал. 4 ЗЗДН (ред. ДВ, бр. 102 от 22.12.2009 г.), вр. §30 от ПЗР към ЗИДЗЗДН, на въззиваемата следва да се наложи глоба в размер на 200 лв.

С оглед изхода на спора и на осн. чл. 11, ал. 2 ЗЗДН на въззивника следва да бъдат присъдени сторените в първоинстанционното и във въззивното производство съдебно-деловодни разноски. Представен е списък по чл. 80 ГПК за направени разноски за първоинстанционното производство в размер

на 80 лв. за призоваване на свидетел и 1200 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, както и доказателства за извършването им. Представени са доказателства за извършването на разноси за настоящото въззивно производство в размер на 500 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение. Ето защо, в тежест на въззиваемата следва да бъде възложена сумата от общо 1780 лв.

На осн. чл. 11, ал. 2 ЗЗДН въззиваемата следва да бъде осъдена да заплати в полза на Държавата по сметка на ОС – Варна държавна такса за производството по двете инстанции в общ размер на 37,50 лв., от които 25 лв. за първа инстанция на осн. чл. 16 ТДТССГПК и 12,50 лв. за втора инстанция на осн. чл. 18, ал. 1, вр. чл. 16 ТДТССГПК.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №3445/26.10.2023 г., постановено по гр. д. №6309/2023 г. по описа на РС – Варна, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

НАЛАГА мярка за защита от домашно насилие в полза на Н. Н. Р., ЕГН *****, по отношение на извършителя Л. И. К., ЕГН *****, **КАТО**

ЗАДЪЛЖАВА Л. И. К., ЕГН *****, да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо Н. Н. Р., ЕГН *****, на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН.

ОСЪЖДА Л. И. К., ЕГН *****, да заплати в полза на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд – Варна глоба в размер на 200 лева /двеста лева/, на основание чл. 5, ал. 4 ЗЗДН (ред. ДВ, бр. 102 от 22.12.2009 г.), вр. §30 от ПЗР към ЗИДЗЗДН.

ДА СЕ ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА.

ОСЪЖДА Л. И. К., ЕГН *****, да заплати в полза на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд – Варна, държавна такса в размер на 37,50 лв. /тридесет и седем лева и петдесет стотинки/, представляваща държавна такса за производството пред двете инстанции, на осн. чл. 11, ал. 2 ЗЗДН.

ОСЪЖДА Л. И. К., ЕГН *****, да заплати Н. Н. Р., ЕГН *****, сумата в размер на 1780 лева /хиляда седемстотин и осемдесет лева/, представляваща сторени в първоинстанционното и във въззивното производство съдебно - деловодни разноси, на осн. чл. 11, ал. 2 ЗЗДН.

ПРЕПИСИ от настоящото решение и заповедта да се връчат на страните, на РПУ при ОД на МВР – Шумен и на РПУ при ОД на МВР - Варна, съгласно чл. 16, ал. 3 ЗЗДН, с вписано предупреждение за последиците от неизпълнението на същата по чл. 21, ал. 3 ЗЗДН.

Решението не подлежи на обжалване на осн. чл. 17, ал. 6 ЗЗДН.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____